

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ธนาคารออมสินเป็นนิติบุคคลที่จัดตั้งตามพระราชบัญญัติธนาคารออมสิน พ.ศ. 2489 มีฐานะเป็นรัฐวิสาหกิจที่อยู่ในรูปของสถาบันการเงินที่มีรัฐบาลเป็นประกัน และอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงานคณะกรรมการนโยบายรัฐวิสาหกิจ (สคร.) กระทรวงการคลัง (มีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่ 470 ถนนพหลโยธิน แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร) ธนาคารออมสินประกอบธุรกิจหลักด้านการรับฝากเงิน ซื้อหรือขายพันธบัตรรัฐบาล ลงทุนเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ซึ่งรัฐมนตรีอนุญาต และกิจการอันพึงเป็นงานธนาคาร ธนาคารออมสินมีสาขาอยู่ทั่วประเทศทั้งสิ้น 595 สาขา มีพนักงานทั้งสิ้น 9,391 คน วิสัยทัศน์ของธนาคารออมสิน คือ การเป็นสถาบันการเงินที่มั่นคงเพื่อการออม การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ โดยเฉพาะเศรษฐกิจฐานราก ธนาคารออมสินกำหนดพันธกิจ 3 ด้าน คือ การเป็นสถาบันเพื่อการออม การเป็นสถาบันเพื่อส่งเสริมเศรษฐกิจฐานราก และการเป็นสถาบันเพื่อการลงทุนและการพัฒนา ดังนั้น ในฐานะที่ธนาคารออมสินเป็นสถาบันการเงินเฉพาะกิจที่มีหน้าที่ส่งเสริมและสร้างวินัยในการออม ทำให้มีความน่าเชื่อถือและมีความมั่นคงทางการเงินจากเงินกองทุนที่แข็งแกร่ง จึงมีความสำคัญในด้านการเป็นแหล่งทุน ให้แก่ทั้งภาครัฐและภาคธุรกิจมาโดยตลอด นอกจากนี้ธนาคารออมสินยังมีบทบาทที่จะต้องสนองตอบนโยบายของรัฐบาล ในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ โดยเป็นแหล่งทุนผ่านโครงการของภาครัฐ เช่น โครงการกองทุนหมู่บ้าน หรือผ่านทางโครงการของธนาคารออมสินเอง เช่น โครงการธนาคารประชาชน เป็นต้น

ปัจจุบันธนาคารออมสิน ได้ดำเนินงานตามกรอบทิศทางของแผนวิสาหกิจธนาคารออมสิน พ.ศ. 2551 – 2555 ที่นำเอาระบบการบริหารจัดการเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มเชิงเศรษฐศาสตร์ (Economic Value Management : EVM) มาใช้ ตามนโยบายของสำนักงานคณะกรรมการนโยบายรัฐวิสาหกิจ (สคร.) แนวคิด EVM มีจุดมุ่งหมายคือ การสร้างมูลค่าเพิ่ม ซึ่งก็คือการสร้างค่า Economic Profit : EP (กำไรเชิงเศรษฐศาสตร์) ของธนาคารให้สูงที่สุดนั่นเอง ธนาคารจึงกำหนดแผนกลยุทธ์ที่สอดคล้องในการสร้างมูลค่าเพิ่ม ที่เน้นการเพิ่มรายได้ ลดอัตราส่วนค่าใช้จ่ายต่อรายได้ และการใช้เงินทุนอย่างมีประสิทธิภาพ

จากวิกฤตเศรษฐกิจของประเทศไทยตั้งแต่ปี 2540 ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างมากมาย ต่อสถาบันการเงิน ส่งผลให้ทิศทางการดำเนินงานของธนาคารออมสินต้องมีการปรับบทบาทไป

เช่นกัน ดังนั้น เพื่อให้เกิดการใช้เงินทุนอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถเพิ่มรายได้ให้มากขึ้น ธนาคารออมสินจึงจำเป็นต้องปรับบทบาทภารกิจของธนาคารด้วยการขยายธุรกรรมด้านสินเชื่อ จากเดิมที่ปล่อยสินเชื่อให้แก่องค์กรภาครัฐและวิสาหกิจ ไปสู่สินเชื่อภาคประชาชน ทั้งสินเชื่อส่วนบุคคล สินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัย สินเชื่อธุรกิจและสินเชื่อเอกชนรายใหญ่ โดยธนาคารมีรายได้หลักคือ รายได้ที่เป็นดอกเบี้ย จากเงินทุนในการให้สินเชื่อคิดเป็นร้อยละ 70 ในขณะที่รายได้เงินปันผลที่ได้จากการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์คิดเป็นร้อยละ 30 (ตารางที่ 1.1)

ตารางที่ 1.1 รายได้จากการดำเนินงานของธนาคารออมสิน ปี 2550

ประเภทรายได้	จำนวนเงิน (ล้านบาท)	สัดส่วน (%)
รายได้ดอกเบี้ย (จากการให้สินเชื่อ)	29,306	70.06%
รายได้เงินปันผล (จากเงินลงทุนในหลักทรัพย์)	12,522	29.94%
รวม	41,828	100.00%

ที่มา : รายงานประจำปี ธนาคารออมสิน ปี 2550

ธนาคารออมสินมีโครงสร้างสินเชื่อ 2 ด้านคือ สินเชื่อเพื่อสังคมและชุมชนและสินเชื่อเพื่อธุรกิจ ซึ่งมีนโยบายในการดำเนินงานแตกต่างกัน (1) สินเชื่อเพื่อสังคมและชุมชน เป็นสินเชื่อที่ธนาคารเปิดให้บริการสินเชื่อ แก่บุคคลรายย่อยทั่วไปผ่านเครือข่ายสาขา ซึ่งเป็นแนวทางที่ธนาคารมุ่งเน้น เพราะสามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน ได้สูงมากขึ้นได้โดยตรง โดยปัจจุบันธนาคารได้เปิดให้สินเชื่อประเภทต่างๆ แก่ประชาชนทั่วไป โดยคำนึงถึงประโยชน์ที่ประชาชนจะได้รับเป็นสิ่งสำคัญที่สุด มีประเภทสินเชื่อเพื่อสังคม 8 ประเภท คือ สินเชื่อโครงการธนาคารประชาชน สินเชื่อธนาคารประชาชนแบบฉับพลัน สินเชื่อธุรกิจห้องแถว สินเชื่อเพื่อผู้ประกอบการรายใหม่ สินเชื่อโครงการแปลงสินทรัพย์ให้เป็นทุน สินเชื่อสานฝันสู่อาชีพ สินเชื่อเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตข้าราชการ สินเชื่อเพื่อการพัฒนาชนบท (2) สินเชื่อเพื่อธุรกิจ เป็นสินเชื่อที่ธนาคารเปิดให้บริการเพื่อขยายบทบาทด้านการกระจายสินเชื่อสู่ภูมิภาค ที่มุ่งเน้นการส่งเสริมการสร้างรายได้ และการกระจายความเจริญสู่ภูมิภาคของประเทศ จึงเป็นไปในรูปแบบของการให้สินเชื่อโดยตรงแก่ประชาชน ในด้านการให้บริการสินเชื่อแก่โครงการลงทุนเพื่อผลิตสินค้าและบริการในส่วนภูมิภาค มีประเภทสินเชื่อเพื่อธุรกิจ 8 ประเภท คือ สินเชื่อเคหะ สินเชื่อเพื่อธุรกิจ (SMEs) สินเชื่อเพื่อการศึกษา สินเชื่อไปรทองเอนกประสงค์ สินเชื่อเพื่อไปทำงานต่างประเทศ สินเชื่อสวัสดิการ สินเชื่อเพื่อชีวิตสุขสันต์ สินเชื่อคอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษา สินเชื่อเพื่อธุรกิจขนาดใหญ่ สินเชื่อเพื่อภาครัฐและวิสาหกิจ

เนื่องจากธนาคารออมสิน ต้องดำเนินการตามหลักการของการบริหารจัดการเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มเชิงเศรษฐศาสตร์ (Economic Value Management : EVM) ดังนั้น ธนาคารจึงได้นำกลยุทธ์ด้านการใช้เงินทุนอย่างมีประสิทธิภาพมาใช้ โดยลดสัดส่วนของเงินให้สินเชื่อภาครัฐและวิสาหกิจ ลงและเพิ่มสัดส่วนของสินเชื่อด้านอื่น คือ สินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัย, สินเชื่อ SMEs, สินเชื่อบุคคล, สินเชื่อเพื่อสังคมและชุมชน

ตารางที่ 1.2 มูลค่าของสินเชื่อและสัดส่วนของสินเชื่อต่อสินเชื่อรวมของธนาคารออมสิน ปี 2548 และ ปี 2549

ประเภทเงินให้สินเชื่อ	31-ธ.ค.-48 (ล้านบาท)	สัดส่วน (%)	31-ธ.ค.-49 (ล้านบาท)	สัดส่วน (%)	การเปลี่ยนแปลง	
					(ล้านบาท)	(%)
•สินเชื่อเพื่อสังคมและชุมชน	106,527	27	130,753	30	24,226	22.74
•สินเชื่อเพื่อธุรกิจ						
สินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัย	111,415	28	116,940	27	5,526	4.96
สินเชื่อเพื่อธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม	23,607	6	27,102	7	3,495	14.81
สินเชื่อบุคคล	76,351	19	83,569	19	7,218	9.45
สินเชื่อเพื่อธุรกิจขนาดใหญ่	18,051	5	24,859	6	6,808	37.72
สินเชื่อภาครัฐและวิสาหกิจ	61,512	15	48,723	11	(12,790)	(20.79)
เงินให้สินเชื่อรวม	397,463	100	431,946	100	34,483	8.68

ที่มา : รายงานประจำปี ธนาคารออมสิน ปี 2549

จากตารางที่ 1.2 มูลค่าของสินเชื่อและสัดส่วนของสินเชื่อต่อสินเชื่อรวมของธนาคารในปี 2548 – 2549 สินเชื่อในปี 2549 ทั้งหมดคิดเป็น 431,946 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากสิ้นปี 2548 จำนวน 34,483 ล้านบาท หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 8.68 โดยสัดส่วนของเงินให้สินเชื่อเพื่อสังคมและชุมชน มีมากที่สุดคือร้อยละ 30 รองลงมาคือ สินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัย สินเชื่อบุคคล สินเชื่อภาครัฐและวิสาหกิจ สินเชื่อธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และสินเชื่อธุรกิจขนาดใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 27, ร้อยละ 19, ร้อยละ 11, ร้อยละ 7 และร้อยละ 6 ตามลำดับ

ในการดำเนินธุรกิจสินเชื่อของธนาคารออมสิน เป็นธุรกิจที่มีความเสี่ยงสูงจากปัญหานี้ ค้ำชำระที่ไม่สามารถติดตามเรียกเก็บหนี้ได้ตามกำหนด การค้ำชำระเงินต้นที่เป็นต้นทุนทำให้เงินกองทุนของธนาคารลดลง สูญเสียโอกาสในการนำเงินกองทุนเพื่อกำไร การค้ำชำระดอกเบี้ยทำให้เกิดค่าใช้จ่ายสูงขึ้น กำไรของธนาคารลดลง นอกจากนี้ธนาคารยังต้องปฏิบัติตามมาตรฐานการบัญชีระหว่างประเทศ (International Accounting Standard – IAS) ฉบับที่ 39 จึงต้องกันเงินสำรองไว้เพื่อเป็นค่าเผื่อหนี้สูญ หรือหนี้สงสัยจะสูญเพื่อรองรับความเสียหายอันเกิดจากหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิด

รายได้ (NPLs) ปัญหาหนี้ค้างชำระจึงส่งผลกระทบต่อความมั่นคงทางฐานะการเงินของธนาคาร

จากผลการดำเนินงานของธนาคารในช่วงปี 2546 – 2550 หนี้ค้างชำระที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ของธนาคารมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นตามลำดับ (ตารางที่ 3)

ตารางที่ 1.3 อัตราส่วนหนี้ค้างชำระต่อสินเชื่อกงเหลือ NPLs และกำไรสุทธิของธนาคารออมสิน ในปี 2546-2550

ปี	อัตราส่วนหนี้ค้างชำระต่อสินเชื่อกงเหลือ (ร้อยละ)	NPLs (ล้านบาท)	กำไรสุทธิ (ล้านบาท)
2546	3.70	7,414.30	10,603.90
2547	3.06	7,445.38	11,925.10
2548	4.14	11,002.15	12,341.54
2549	4.19	16,484.07	10,069.29
2550	3.65	17,242.53	10,733.69

ที่มา : รายงานประจำปีธนาคารออมสิน ปี 2546 - 2550

ตารางที่ 1.3 แสดงผลการดำเนินงานที่มีหนี้ค้างชำระ NPLs เพิ่มขึ้น ในปี 2546 มี NPLs จำนวนเงิน 7,414.30 ล้านบาท ในปี 2547 เพิ่มขึ้นเป็นจำนวนเงิน 7,445.38 ล้านบาท ในปี 2548 เพิ่มขึ้นเป็นจำนวนเงิน 11,002.15 ล้านบาท ในปี 2549 เพิ่มขึ้นเป็นจำนวนเงิน 16,484.07 ล้านบาท และในปี 2550 ก็ยังมี NPLs เพิ่มขึ้น เป็นจำนวนเงิน 17,242.53 ล้านบาท ซึ่งการเพิ่มขึ้นของ NPLs ส่งผลให้กำไรสุทธิของธนาคารมีแนวโน้มลดลง

จากปัญหานี้ค้างชำระที่เป็นหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้นี้ดังกล่าว ทำให้ธนาคารต้องให้ความสำคัญกับการติดตามหนี้ เพื่อให้เกิดการชำระหนี้ให้ตรงกำหนด หรือมีการแก้ไขปรับปรุงโครงสร้างหนี้เพื่อให้นี้ค้างชำระที่เกิน 3 เดือน (NPLs) กลับมาเป็นหนี้ปกติ เพื่อควบคุม NPLs ให้อยู่ในระดับต่ำ ซึ่งเท่ากับการลดค่าใช้จ่ายในการตั้งสำรองหนี้สงสัยจะสูญของการดำเนินงาน และเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ค่า EP ของธนาคารออมสินสูงขึ้น

เป้าหมายธุรกิจปี 2551 ของธนาคารออมสินภาค 7 มีเป้าหมายการขยายสินเชื่ 2,200 ล้านบาท และมีเป้าหมายในการควบคุมอัตราส่วน NPLs ต่อสินเชื่อกงเหลือ ให้อยู่ในระดับ 5.49 ซึ่งผลการดำเนินงานตั้งแต่เดือนธันวาคม 2550 - เดือนพฤศจิกายน 2551 (ตารางที่ 1.4)

ตารางที่ 1.4 ผลการดำเนินงานด้านขยายสินเชื่อและการควบคุมอัตรา NPLs
ของธนาคารออมสินภาค 7 เดือนธันวาคม 2550 – เดือนพฤศจิกายน 2551

เดือน	สินเชื่อ คงเหลือ (ล้านบาท)	การ เปลี่ยนแปลง	NPLs (ล้านบาท)	การ เปลี่ยนแปลง	อัตราส่วน NPLs ต่อสินเชื่อคงเหลือ	การ เปลี่ยนแปลง
ธ.ค. 2550	28,427.67		1,552.65		5.46	
ม.ค. 2551	28,583.85	156.18	1,560.01	7.36	5.46	0.00
ก.พ. 2551	28,905.78	321.93	1,584.26	24.25	5.48	0.02
มี.ค. 2551	29,245.38	339.60	1,609.23	24.97	5.50	0.02
เม.ย. 2551	29,662.77	417.39	1,624.03	14.80	5.47	-0.03
พ.ค. 2551	29,912.20	249.43	1,643.40	19.37	5.49	0.02
มิ.ย. 2551	30,254.78	342.58	1,625.32	-18.08	5.37	-0.12
ก.ค. 2551	30,359.94	105.16	1,628.06	2.74	5.36	-0.01
ส.ค. 2551	30,381.46	21.52	1,623.41	-4.65	5.34	-0.02
ก.ย. 2551	30,364.55	-16.91	1,596.10	-27.31	5.25	-0.09
ต.ค. 2551	30,549.25	184.70	1,482.11	-113.99	4.67	-0.58
พ.ย. 2551	30,796.37	247.12	1,464.15	-17.96	4.75	0.08
รวม		2,368.70		-88.50		-0.71

ที่มา : ธนาคารออมสินภาค 7 ปี 2551

จากตารางที่ 1.4 แสดงให้เห็นว่า ในช่วงเดือนมกราคม 2551 ถึงเดือนกรกฎาคม 2551 การให้สินเชื่อมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง เช่นเดียวกับ NPLs ก็มีอัตราที่เพิ่มขึ้นเช่นกัน และในช่วงเดือนสิงหาคม 2551 ถึงเดือนพฤศจิกายน 2551 อัตราส่วน NPLs ต่อสินเชื่อคงเหลือมีอัตราที่ลดลงในเดือนพฤศจิกายนมีอัตราส่วนเป็น 4.75 เนื่องมาจากการลดลงของ NPLs ที่เกิดจากการติดตามหนี้เพื่อแก้ไขหนี้ที่เป็น NPLs ให้กลับมาเป็นหนี้ปกติและการเพิ่มขึ้นของสินเชื่อคงเหลือที่เกิดจากการอนุมัติสินเชื่อที่ขยายตัวในช่วงปลายปี โดยภาพรวมผลการดำเนินงานของธนาคารออมสินภาค 7 อัตราส่วนของ NPLs ต่อสินเชื่อคงเหลือแม้จะมีอัตราส่วนที่อยู่ในเกณฑ์ที่ดีเนื่องจากสามารถควบคุม NPLs ได้ดีกว่าเป้าหมายที่ธนาคารกำหนด คือ ต่ำกว่า 5.49 เป็น 4.75 แต่จะเห็นได้ว่าอัตราส่วนที่ลดลงนั้นไม่ได้เกิดจากการที่ NPLs ลดลงเพียงด้านเดียว แต่เป็นผลมาจากการที่อัตราส่วนการเพิ่มขึ้นของสินเชื่อคงเหลือสูงกว่าอัตราส่วนการลดลงของ NPLs นั้นเอง

สาเหตุของการเพิ่มขึ้นของ NPLs นั้น เนื่องจาก 2 ปัจจัย คือ ปัจจัยจากตัวลูกหนี้และปัจจัยทางด้านธนาคาร ปัจจัยจากตัวลูกหนี้เอง เช่น ลูกหนี้มีรายได้ลดลง ไม่เพียงพอที่จะชำระหนี้ได้ มีภาระค่าใช้จ่ายในครอบครัวสูง มีการใช้จ่ายเงินเกินตัว มีการนำเงินไปใช้ผิดวัตถุประสงค์ เป็นต้น ส่วนปัจจัยด้านธนาคารนั้น พบว่ามีสาเหตุดังนี้ :-

- 1) นโยบายการขยายสินเชื่อ มีการเร่งปล่อยสินเชื่อให้ได้ตามเป้าหมาย ทำให้เกิดสินเชื่อ ด้อยคุณภาพ สินเชื่อที่อนุมัติเงินกู้รายใหม่เกิดปัญหาหนี้ค้างเพิ่มขึ้น
- 2) การบริหารจัดการหนี้ เนื่องกลุ่มลูกหนี้ของธนาคารเป็นกลุ่มลูกค้ารายย่อย ทำให้ธนาคารต้องบริหารหนี้เป็นจำนวนรายที่มาก ไม่สามารถควบคุมติดตามหนี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ธนาคารยังไม่มีหน่วยงานที่รับผิดชอบโดยตรงด้านการติดตามหนี้ และปัญหาการใช้ระบบศูนย์ข้อมูลหนี้ค้างชำระและติดตามหนี้ของธนาคาร ไม่ได้ถูกนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์อย่างสูงสุด
- 3) การปรับปรุงโครงสร้างหนี้ โดยพนักงานติดตามหนี้ ยังไม่สามารถแก้ไขหนี้ NPLs ได้อย่างแท้จริง จึงทำให้หนี้ที่ปรับปรุงโครงสร้างหนี้ไปแล้วกลับมาเป็น NPLs อีกครั้ง

จากปัญหานี้ค้างที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) ที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องของธนาคารออมสิน ภาค 7 การติดตามหนี้จึงมีความสำคัญในด้านการควบคุมมิให้หนี้ที่เริ่มค้างชำระกลายเป็นหนี้ NPLs และการติดตามหนี้ยังมีความสำคัญในด้านการเข้าไปแก้ไขปัญหานี้ NPLs ให้กลับมาเป็นหนี้ปกติ โดยการปรับปรุงโครงสร้างหนี้ จึงทำให้ผู้ศึกษามีความสนใจที่ศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อการค้างชำระของลูกหนี้ ที่ยื่นกู้ผ่านธนาคารออมสินสาขาสังกัดธนาคารออมสินภาค 7 เพื่อนำผลการศึกษาที่ได้ไปใช้กำหนดแนวทางการอำนวยสินเชื่อที่มีคุณภาพและหาวิธีการแก้ไขหนี้ที่เหมาะสมแก่ลูกหนี้ ทำให้สามารถแก้ไขปัญหามีหนี้ค้างชำระในอนาคต และศึกษาถึงวิธีการติดตามหนี้ของธนาคารออมสินภาค 7 เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปปรับปรุงวิธีการในการติดตามหนี้ของธนาคาร ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น ผลของการติดตามหนี้ที่มีประสิทธิภาพ จะทำให้ธนาคารออมสินสามารถลดค่าใช้จ่ายในการติดตามหนี้ลง และลดการกักเงินสำรองหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPLs) อันจะส่งผลต่อการเพิ่ม EP ตามหลักการบริหารเพื่อสร้างมูลค่าทางเศรษฐศาสตร์ (EVM) ที่ธนาคารออมสินนำมาใช้ ภายใต้การกำกับดูแลของสำนักงานคณะกรรมการนโยบายรัฐวิสาหกิจต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

- 1) เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อการเกิดหนี้ค้างชำระที่เป็นหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของลูกหนี้สินเชื่อที่ใช้บริการสินเชื่อจากธนาคารออมสินสาขา สังกัดการบริหารงานของธนาคารออมสินภาค 7
- 2) เพื่อศึกษาถึงวิธีการติดตามหนี้ของพนักงานติดตามหนี้ธนาคารออมสินสาขาที่อยู่ภายใต้สังกัดการบริหารงานของธนาคารออมสินภาค 7

1.3 ประโยชน์ที่ได้รับจากการศึกษา

ผลของการศึกษาที่ได้นี้จะเป็นประโยชน์ในการนำไปกำหนดแนวทางให้กับธนาคารในการพิจารณาอนุมัติสินเชื่อได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อป้องกันและลดความเสี่ยงในการเกิดปัญหาหนี้ค้างชำระ จนอาจทำให้เกิดเป็นหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ของธนาคารในอนาคต และนำเสนอธนาคารในการปรับปรุงแนวทางการติดตามหนี้ของพนักงาน ให้มีประสิทธิภาพเพิ่มขึ้น เพื่อให้หนี้ค้างชำระที่เป็นหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้สามารถแก้ไขปรับปรุงโครงสร้างหนี้ได้อย่างบูรณาการต่อไป

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษารุ่นนี้กำหนดขอบเขตการศึกษาเฉพาะธนาคารออมสินภาค 7 โดยจะทำการศึกษา 2 ด้าน คือ ด้านลูกหนี้ค้างชำระที่เป็นหนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ และด้านพนักงานที่ทำหน้าที่ติดตามหนี้ของธนาคารออมสินสาขา ในสังกัดธนาคารออมสินภาค 7 จำนวน 43 สาขา (ยกเว้นสาขาย่อย เช่น ทรัลแอร์พอร์ตเชียงใหม่ เนื่องจากไม่มีธุรกรรมการให้สินเชื่อ) ได้ทำการศึกษาช่วงเดือนตุลาคม 2551 ถึงเดือนพฤษภาคม 2552

1.5 นิยามศัพท์

หนี้ค้างชำระ หมายถึง หนี้ที่ลูกหนี้ไม่สามารถชำระต้นเงินหรือดอกเบี้ยคืนธนาคารเมื่อครบกำหนดที่ต้องชำระ หรือสัญญาครบกำหนดแล้ว แต่มิได้มีการรับสภาพหนี้ต่ออายุสัญญา หรือมียอดค้างชำระเกินวงเงินอนุมัติ หรือจำนวนเงินที่นำมาชำระเข้าบัญชีไม่คุ้มดอกเบี้ยค้างชำระ

NPLs หมายถึง หนี้ที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (Non-Performing Loans) เป็นเงินให้สินเชื่อที่ค้างชำระเงินต้น และ/หรือดอกเบี้ย นับจากวันที่ครบกำหนดชำระเงินตามงวดที่กำหนดในสัญญา สำหรับสินเชื่อที่ต้องชำระเมื่อทวงถามหรือแจ้งให้ชำระหนี้ และได้ทวงถามหรือเรียกชำระหนี้แล้ว เป็นระยะเวลาเกินกว่า 3 เดือน โดยพิจารณาการค้างชำระเป็นรายสัญญาหรือรายบัญชี

การติดตามหนี้ หมายถึง ภาระที่ธนาคารจะต้องดำเนินการในการติดตามทวงถาม เพื่อแก้ไขหนี้โดยวิธีปรับปรุงโครงสร้างหนี้ให้เกิดการชำระหนี้ หรือการพัฒนาหนี้ด้วยคุณภาพหรือหนี้ที่มีปัญหา ให้กลับมาเป็นหนี้ดี

พนักงานติดตามหนี้ หมายถึง พนักงานระดับปฏิบัติการด้านสินเชื่อ ที่ได้รับการมอบหมายให้มีหน้าที่รับผิดชอบในการติดตามหนี้ค้างชำระ เพื่อแก้ไขปรับปรุงโครงสร้างหนี้ให้กลับมาเป็นหนี้ปกติ

EVM หมายถึง ระบบการบริหารจัดการเพื่อสร้างมูลค่าทางเศรษฐศาสตร์ (Economic Value Management) ที่สำนักงานคณะกรรมการนโยบายรัฐวิสาหกิจ นำมาประยุกต์ใช้ในการบริหารจัดการองค์กรของรัฐวิสาหกิจภายใต้สังกัดกระทรวงการคลัง

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved